

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. [Sentència](#) de 22 de setembre de 2021, del Ple del Tribunal Constitucional, que ha desestimat, per majoria el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de la Generalitat de Catalunya contra els articles 11.1; 22.1 i 2; 24.1; 25.1 i 2; 26.1 i 2; les disposicions addicionals primera i quarta; la disposició transitòria primera, apartats 1, 5, 8, 9 i 10; i la disposició addicional novena del RDL 20/2020, de 29 de maig, pel qual s'estableix l'ingrés mínim vital.

La sentència assenyala que la norma impugnada **no** ha vulnerat les competències que en matèria de Seguretat Social li corresponen a la Generalitat de Catalunya “perquè en l'àmbit de les competències estatals sobre la legislació bàsica en matèria de Seguretat Social entra la fixació dels requisits, abast i règim jurídic de la Seguretat Social”.

Així mateix, considera que també s'inclou en el concepte de legislació bàsica “la determinació del seu model de gestió, el que garanteix que l'accés a tals prestacions i el seu gaudi per part de tots els ciutadans es produeixi de manera igualitària i homogeneïa en tot el territori nacional”.

Per últim, assenyala que en definitiva “la determinació d'una prestació de la Seguretat Social constitueix una norma bàsica que correspon establir a l'Estat (article 149.1.17 CE) i ha de fer-se de manera unitària per a tots els subjectes compresos en el seu àmbit de cobertura, llevat per raons excepcionals degudament justificades i vinculades a la situació de la necessitat que es tracta de protegir”:

La sentència no va ser adoptada per unanimitat ja que compta amb un vot particular de la Magistrada María Luisa Balaguer al qual es va adherir el Magistrat Juan Antonio Xiol, els quals entenen que aquesta sentència modifica la doctrina jurisprudencial prèvia en relació amb les dues competències fixades en l'art. 149.1.17 CE (seguretat social i règim econòmic de la seguretat social), estenen la competència estatal fins a les competències i facultats autonòmiques d'execució que, en aquest àmbit, s'han reconegut fins a la data.

Àrea de Presidència
Secretaria General

2. [Interlocutòria](#) de 20 de juliol de 2021, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual acorda per unanimitat mantenir la suspensió del que disposa el número 5 de l'article 38.2.b) de la Llei del Parlament de Galícia 8/2008, de 10 de juliol, de salut de Galícia, per la qual autoritza a les autoritats sanitàries competents a imposar la vacunació obligatòria als ciutadans i ciutadanes de Galícia, a fi de controlar les malalties infeccioses (no només la de la pandèmia de la COVID-19) en situacions greus per a la salut de les persones.

La interlocutòria estableix que la vacunació obligatòria no és una mesura preventiva que aparegui expressament en la Llei orgànica 3/1986, de mesures especials de salut pública i suposa una mesura cautelar coactiva i practicada al marge de la voluntat de la ciutadania, que s'ha de sotmetre a la vacunació si s'adopta aquesta mesura, so pena d'esser sancionat en cas de negar-se injustificadament a vacunar-se.

A més, afegeix que en el cas d'aixecar-se la suspensió de l'esmentat precepte causaria danys de difícil i impossible reparació.

SALA SEGONA

3. [Sentència](#) de 12 de juliol de 2021, de la Sala Segona del Tribunal Constitucional, que aprecia la vulneració del dret a la tutela judicial efectiva de diversos treballadors, a qui no se'ls va permetre qüestionar les raons d'acomiadament objectiu i, en tal sentit, estima el recurs d'empara interposat pels treballadors contra la sentència del TS 699/2018, de 2 de juliol, que va desestimar el recurs de cassació per a unificació de doctrina.

El TC considera que, des del punt de vista de la indefensió dels recurrents en empara, s'ha vulnerat el seu dret a la tutela judicial efectiva de l'article 24.1 de la CE, ja que en aquest cas els representants dels treballadors no han impugnat la decisió empresarial mitjançant el procediment del conveni col·lectiu, sinó individualment i, en aquest cas, l'òrgan judicial competent sí pot resoldre en procediments individuals d'acomiadaments sobre la concurrència de les causes invocades per justificar la mesura col·lectiva, encara que no hagi arribat a un acord amb la representació dels treballadors.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

4. [Sentència](#) de 14 de setembre, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que **avala** la mesura adoptada per la **Xunta de Galicia** en agost de 2021 que exigia l'anomenat "passaport Covid" per accedir als bars i discoteques de Galicia.

La Secció Quarta, en una sentència històrica del 14 de setembre de 2021, estima, per majoria, el recurs de cassació presentat per la Xunta de Galicia contra la interlocutòria judicial adoptada pel TSJ de Galicia que va rebutjar la mesura adoptada per la mateixa Xunta que establia que l'exigència d'exhibir l'anomenat "passaport Covid" s'ha de sotmetre a autorització o ratificació ja que pot afectar els drets fonamentals d'igualtat, intimitat de les persones i protecció de dades de caràcter personal.

El Tribunal Suprem, en l'esmentada sentència, argumenta que la limitació d'aquests drets fonamentals resulten precisos per permetre la seva pacífica coexistència amb altres drets fonamentals i amb els béns jurídicament protegits que es tradueix, en aquests casos, en una patent defensa dels drets fonamentals a la vida, a la integritat física i a la defensa del dret de salut de tots els ciutadans i ciutadanes, i en aquest sentit dictamina:

- a) Que "el benefici que proporciona aquesta mesura respecte a la reducció dels contagis de la Covid és molt superior al sacrifici que comporta l'exigència d'exhibir determinats documents per a l'accés a determinats locals. En definitiva, no s'entreu cap mesura que resulti més adequada per salvaguardar la salut i la vida dels ciutadans en aquests tipus de locals".
- b) L'esmentada sentència, de la qual ha estat ponent la Magistrada María del Pilar Teso, indica que l'exigència de l'exhibició del "passaport Covid" en els bars i locals d'oci no vulnera el dret a la igualtat perquè no es produeix una discriminació entre les persones que estiguin vacunades i les que no ho estan ja que cal recordar que la documentació exigida per a l'accés a aquests locals revesteix una triple modalitat, que resulta assequible a tota la ciutadania, de manera que qui no vol mostrar la documentació sobre si està o no vacunat, tenint en compte el caràcter voluntari de la vacunació, pot presentar el resultat de la prova de PCR o un test d'antígens i, per descomptat, el certificat de recuperació de la COVID-19, si ha passat la malaltia.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- c) Rebutja també l'argument que l'exigència d'exhibir el passaport Covid vulnera el dret a la intimitat i assegura que no pot esgrimir-se la prevalença d'aquest dret fonamental davant els drets fonamentals a la vida i a la protecció de la salut pública.

Així, literalment diu que “és cert que es tracta d'una informació mèdica, però les connotacions que imposa la pandèmia, el caràcter massiu de la vacunació i la solidaritat que comporta la protecció i suport entre tots, devalua la preeminència del dret a la intimitat personal en aquest cas”.

- d) Igualment, descarta la vulneració del dret fonamental a la protecció de dades de caràcter personal quan el que s'estableix, per a l'entrada en l'interior d'un determinat establiment és la mera exhibició, és a dir, ensenyar o mostrar la documentació en qualsevol de les tres modalitats anteriorment assenyalades; sense que, en cap cas, puguin recollir-se les dades dels assistents a aquests tipus d'establiments, ni pugui elaborar-se un fitxer, ni fer un tractament informàtic al respecte.
- e) Finalitza afirmant que un cop constatada l'afectació “tènue” de dits drets fonamentals, la mesura esdevé necessària, idònia i proporcionada per aconseguir la finalitat perseguida.

En aquest sentit, afirma que l'exhibició d'aquesta documentació en aquests tipus d'establiments és idònia degut a les característiques dels locals d'oci en els quals, a diferència d'altres establiments oberts al públic, no permet un ús constant i permanent de les mascaretes, que s'han de retirar necessàriament per menjar i beure, de la mateixa manera que resulta difícil mantenir en aquests establiments la distància de seguretat interpersonal, se sol conversar amb un to de veu més alt i, fins i tot, cantar, el que afavoreix la inhalació de gotes i aerosols respiratoris, emesos per un contagi, que és la principal via de contagi segons els informes epidemiològics emesos i aportats en la causa.

La sentència no va ser adoptada per unanimitat ja que inclou un vot particular emès pel Magistrat Antonio Jesús Fonseca, qui entén que l'exigència de l'exhibició del passaport Covid afecta de forma “més severa, extensa i intensa” als drets d'igualtat i d'intimitat.

5. [Sentència](#) de 14 de setembre de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que desestima el recurs de cassació interposat per la Fiscalia contra la interlocutòria del TSJ d'Extremadura que va avalar i ratificar l'acord del Govern extremeny, de 25 d'agost de 2021, pel qual es va declarar el nivell d'alerta

sanitària 3 en l'àmbit de l'àrea de salut de Càceres; si bé, el recurs del Ministeri Fiscal es limita a impugnar la mesura referent a la limitació a quatre del nombre de persones que poden assistir a reunions familiars i/o socials, a excepció que hi convisquin.

El Tribunal Suprem ratifica, per unanimitat, dita mesura de limitació a quatre persones que, com a màxim, poden romandre en les reunions familiars i socials, llevat que pertanyin a la mateixa bombolla de convivència, donades les dades i informes emesos pel Servei d'Epidemiologia del Servei Extremeny de Salut i considera que dita mesura és "necessària, idònia i proporcional" per a la consecució de la finalitat prevista, que és impedir la transmissió del virus i, amb això, protegir la vida i la salut de tota la ciutadania.

6. [Sentència](#) 2233/2021, de 31 de maig, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que declara, en relació amb els requisits per participar en un procediment selectiu d'accés a la funció pública, que no es pot exigir el requisit de mancar d'antecedents penals quan hagin transcorregut més de 5 anys des de la data de compliment de condemna penal.
7. [Sentència](#) 2030/2021, de 24 de maig, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, referent al procés electoral i per la qual declara que en tots els processos electorals s'han de respectar sempre els principis de neutralitat dels càrrecs públics i el principi d'igualtat d'armes tal com estableix la LOREG.

GAIP (COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA)

1. [Resolució 807/2021](#), de 2 de setembre, per la qual es determina que la informació econòmica de les fundacions privades **no** està sotmesa al dret d'accés a la informació, ja que l'article 3 de la Llei estatal bàsica 19/2013, de transparència, accés a la informació pública i bon govern regula les administracions i entitats subjectes al seu àmbit d'aplicació i en aquest precepte es distingeixen dos tipus de subjeccions: la directa (apartat 1, lletres a, b i c) que afecta les administracions públiques i altres entitats de dret públic i sector públic, i la indirecta (apartat 1, lletra d, i apartat 2) que afecta les entitats privades que presten serveis públics, que exerceixen funcions públiques i que duen a terme activitats d'interès general i, per tant, les fundacions privades que no compleixin amb aquest objectius no estan subjectes a la LTAIPBG.
2. [Resolució 806/2021](#), de 2 de setembre, per la qual s'estableix que el dret d'accés a dades de caràcter personal preval sobre la confidencialitat del procediment i sobre el secret professional.
3. [Resolució 664/2021](#), de 16 de juliol, que estableix que el límit relatiu a la igualtat de les parts en un procés judicial només impedeix l'accés a la informació elaborada per l'estratègia de defensa en la causa.

La Memòria del Conveni del Consell d'Europa, de 18 de juny de 2009, sobre l'accés als documents públics vincula el límit del dret d'accés a la informació pública del principi d'igualtat de les parts en un procés judicial a aquella informació que la part de les administracions públiques ha elaborat expressament per a la seva defensa, com poden ser les comunicacions amb la seva defensa jurídica, o la mateixa estratègia de defensa dels drets i interessos, amb el benentès que si l'altra part, fent ús del seu dret a l'accés a la informació pública, pogués accedir a aquesta informació perjudicaria la defensa de l'Administració i, evidentment, desequilibrar la igualtat de les parts en el corresponent procés judicial.

Així ho ha entès el GAIP en nombroses resolucions.

4. [Resolució 642/2021](#), d'1 de juliol, que dictamina que l'atribució a l'alcaldia de la potestat discrecional per poder desestimar sol·licituds d'accés a la informació pública que recullen determinats reglaments orgànics municipals (ROM) vulneren la legislació sobre règim local.

El cas plantejat que va donar lloc a la Resolució 642/2021 no deriva d'una sol·licitud de dret d'accés a la informació pública, sinó de preguntes formulades pels grups de l'oposició al govern municipal i/o a l'alcaldia, el que per sí mateix no constitueix un

supòsit d'accés a la informació pública, sinó el dret a la participació política manifestada en l'exercici de les funcions d'impuls i control a l'acció del govern municipal per part d'un grup de l'oposició o d'un electe individualment, ja que encara que l'escrit presentat al GAIP invoca genèricament el dret d'accés a la informació pública i la referència les lleis de transparència i accés a la informació pública i bon govern, en la realitat, hi ha elements que permeten afirmar que es tractava de preguntes al govern municipal, la qual cosa excedeix de la competència del GAIP, ja que aquestes preguntes i l'obligació de respostes són objecte de regulació en la legislació sobre règim local.

Això no obstant, el GAIP en aquesta Resolució afirma que l'article 19.5 del ROM de l'Ajuntament de Badalona pateix algunes deficiències, ja que no fa referència de manera específica a la via de la reclamació davant el GAIP en cas de denegació i algunes previsions no s'ajusten a la legislació vigent o al criteri jurisprudencial consolidat, com l'article 17.2 del ROM que atribueix a l'Alcaldia la facultat per autoritzar l'accés a la informació que impliqui l'elaboració d'un nou document, que no es troba emparat ni pel TRLMRLC ni per la LTAIPBG, d'aplicació supletòria al règim jurídic especial dels electes locals i l'exigència de motivar les sol·licituds d'informació en l'exercici de les funcions de la persona electa sol·licitant que recull l'article 19.1 del ROM i que és contrari al criteri del Tribunal Suprem que manté que no pot ser exigida dita motivació ja que entén que qualsevol informació sol·licitada per un electe s'ha d'entendre relacionada, sense necessitat de justificació específica, amb l'exercici del seu dret de participació i amb les funcions que són inherents al seu càrrec (STS de 5 de novembre de 2000).

Finalitza assenyalant que les vies de reclamacions davant la GAIP només són admissibles en els supòsits relacionats amb les sol·licituds d'informació, sense que puguin servir per revisar l'atenció donada a les preguntes formulades al govern municipal per part d'un grup municipal o d'un regidor individual.

5. [Resolució 637/2021](#), d'1 de juliol, per la qual s'estableix, en termes similars a la resolució 642/2021, d'1 de juliol, que l'atribució de la potestat discrecional a l'alcaldia per desestimar sol·licituds d'informació que requereixen l'elaboració d'un nou document és contrària a la legislació sobre el règim local.

Reitera els mateixos arguments jurídics que la resolució anterior.

6. [Resolució 534/2021](#), de 10 de juny, que determina que els correus electrònics i els missatges intercanviats només són informació pública quan són enviats en l'exercici de funcions públiques (correus i missatges sobre les vendes i invitacions per als Jocs del Mediterrani, Ajuntament de Tarragona).